

HOROSCOOP

Weet dat ik naar je kijk. Aan de sterren in je rugzak te zien heb je veel om voor te leven, maar omdat je letterlijk altijd je rug naar ze toe draait, draag je ze onwetend bij je. Handig, zo'n rugzak. Een nietsnut als ik hoort niet eens het recht te hebben om naar je te kijken. Men zegt dat je geen blik moet werpen op het verleden als je vooruit wilt. Maar ik kan niet vooruit, voordat ik dit gedeelte van mijn leven heb afgesloten. Net alsof jij in een andere wereld zit dan waar ik me nu bevind. De oude ik. Grappig dat we aan de buitenkant enigszins hetzelfde eruitzien, maar diep vanbinnen twee verschillende personen zijn.

Velen denken dat kinderen van twaalf jaar niet begrijpen wat er om hen heen gebeurt. Mij werd van jongs af aan geleerd dat je altijd op je hoede moet zijn. Ik stond daar in de vroege ochtend, hoewel het voelde alsof de dag al eindigde. Ik keek in de verte, maar had geen flauw idee wat ik zag. Zonder vooruitzicht wil ik liever ook niet achterom kijken: naar de wijk waar ik ben opgegroeid. Greanwith, de ruige buurt van de stad. Waar huizen soms slechts een halve deur hebben en ik, Damon, om de hoek van de gevangenis woon, want daar zijn de huizen goedkoper.

Toen mijn familie daar kwam wonen, was ik drie jaar. Dus je zou kunnen zeggen dat ik altijd al in 'de verkeerde buurt' heb gewoond. Thuis zou een plek moeten zijn waar mama's en papa's je stimuleren om naar school te gaan en niet het verkeerde pad te volgen. Maar dat gaat nogal lastig als je onderweg naar school de rellen in de gevangenis aanschouwt en door de schietpartijen in de nacht niet kunt slapen.

Als tiener wilde ik iets doen dat onmogelijk leek in onze wereld. Iets dat mij boven de criminelen hier zou laten uitstijgen. Naar de universiteit gaan zou de beste optie zijn. Het probleem was dat ik er geen geld voor had. Ik kon zo hard werken als ik wilde, maar dat geld kwam op ons bord terecht. Omdat ik de enige in de familie was met een inkomen. Het geld dat mijn vader kreeg, was niet te vergelijken, alsnog wel meer waard dan de band die ik met hem had.

Op een hopeloze dag kwam ik Grego tegen en hij wilde mij heel graag helpen. Met mijn financiële problemen, mijn dromen en mijn uit de hand lopende daddy issues.

Hij stelde me al snel voor aan zijn contacten. Mensen die al rijk genoeg zijn, maar anderen gebruiken voor meer. Ze konden mij uit mijn ellende halen en ik zou er niks voor terug hoeven te doen. Totdat het Grego teveel werd en die belofte al snel brak. Ik zal je de details besparen. Ik kan je zeggen dat ik vaker op de achterbank van de politieauto heb gezeten dan op mijn vaders schoot. Toen ik het zwaar had, 's nachts in verschillende gevangenissen, was zijn steun en liefde nergens te bekennen. De enige persoon waar ik op kon rekenen was mijn zus. Tijdens mijn bezoeken aan de gevangenis, was zij degene die er altijd voor me was. Ongeacht de tijd dat ik moest zitten, ze kwam me om de twee dagen bezoeken. Ze liet me altijd foto's zien van haar kinderen, iets waar ik volgens haar naar zou moeten streven.

Na mijn laatste en grootste klus voor Grego, belandde ik in de gevangenis van Greanwith. Al die tijd was ik er langs gelopen en nooit had ik gedacht dat ik daar ooit zou terechtkomen. Deze keer had mijn zus een andere foto mee, een foto van mij. Ik kijk er nog steeds elke dag naar.

Ik kijk nu naar mezelf: een dertigjarige man die de druk voelt om nú een leven te beginnen, maar ook het gevoel heeft al zo lang geleefd te hebben. Zou ik nu niet al mijn eerste kind moeten hebben? Is er daadwerkelijk iets waard om voor te leven? Het lijkt net alsof de wereld voor mijn ogen sneller draait en ik geen besef van zwaartekracht heb. Maar misschien is het omdat ik stil blijf staan, dat ik daarom voel dat ik in deze draaiende bol gevangen zit en niemand dit gevoel deelt. Daar ben ik altijd wel goed in geweest: voelen dat ik de enige ben met problemen. Soms sluit ik me af van de buitenwereld.

De volgende dag komt mijn zus terug. Ze heeft de rugzak bij. Er is nog maar één ster over. Die schijnt minder fel dan eerst, maar hij is er nog. Ik kijk neer op de enige ster die over is en kijk vragend naar mijn zus. Ze kijkt me aan en laat me weten dat ik de enige ben die er betekenis aan kan geven.

Na een tijdje besef ik het: er was geen horoscoop nodig om te zien dat er nog hoop voor mij is om wat te maken van mijn leven.

Beeld: Eliza Bordeaux